

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci

žalobce: **T. D. D.**, v České republice bytem T.,
zastoupen Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem, se sídlem Na Pankráci 820/45, 140 00 Praha 4,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí
Hrdinů 1634/3, Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 10. 2019, č. j. MV-130107-5/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 15. 10. 2019, č. j. MV-130107-5/SO-2019 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 9. 3. 2019, č. j. OAM-2121-

27/ZR-2015 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž byla podle § 77 odst. 2 písm. a) a f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zrušena platnost jeho povolení k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 téhož zákona mu byla k vycestování z území České republiky (dále jen „*ČR*“), stanovena lhůta 30 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí.

Žaloba

2. V úvodu žaloby nejdříve žalobce obecně namítl, že se v celém rozsahu neztotožňuje s napadeným rozhodnutím a považuje jej za zcela nepřezkoumatelné a nezákonné.
3. Další žalobní námitka se týkala nedostatečného zkoumání dopadu do soukromého a rodinného života žalobce a tvrzené nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do rodinného a soukromého života žalobce. Tuto námitku žalobce odůvodnil tím, že hodnocení a zkoumání dopadu zrušení povolení k trvalému pobytu do jeho soukromého a rodinného života ze strany správních orgánů bylo výhradně paušální, celým odůvodněním se prolíná v zásadě pouze rekapitulace jeho odsouzení, přičemž však vzhledem k dikci § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců byl správní orgán I. stupně povinen se zabývat především onou přiměřeností samou. Aby správní orgán mohl této povinnosti dostát, měl by nejprve soukromé, rodinné a celkové zázemí žalobce v ČR bez důvodných pochybností zjistit a až následně tato zjištění poměřit oproti závažnosti jeho trestněprávního jednání. Princip zkoumání dopadu rozhodnutí do života žalobce vychází z principu poměrování „něčeho k něčemu“, tedy poměření skutečného stavu věci týkající se rodinného a soukromého života žalobce vůči zrušení povolení k pobytu a nucenému vycestování. Dle žalobce správní orgán I. stupně nezjistil stav věci i vzhledem k tomu, že neprovedl výslech s jeho osobou ve smyslu ust. § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
4. Ve vztahu k argumentu žalované ohledně žádosti žalobce o nižší pobytový status namítl, že takový postup se nejeví účelným a reálným, neboť o právních titulech opravňujících cizince k pobytu na území ČR je rozhodováno na základě podané žádosti a za podmínek stanovených zákonem o pobytu cizinců, přičemž nelze předjímat, jakým způsobem příslušný orgán o žádosti rozhodne. Navíc správnímu orgánu musí být zřejmé, že žalobce ani nemůže podat žádnou jinou žádost o jiný pobytový statut na území ČR, neboť nesplňuje podmínku trestní zachovalosti ve smyslu § 174 zákona o pobytu cizinců. Žalobce současně odkázal na soudní judikaturu, z níž vyvozuje, že zrušení trvalého pobytu by mělo být skutečně až nejkrajnějším řešením v případě potřeby ochrany veřejného pořádku, bezpečnosti a zdraví, přičemž dle žalobce jeho trestně právní provinění nedosáhlo takové intenzity, aby vyžadovalo zrušení jeho povolení k trvalému pobytu a tím i odloučení od družky/bývalé manželky a dvou dcer na předem neznámou dobu. Žalobce v tomto ohledu považuje napadené rozhodnutí za zcela nepřezkoumatelné, když dle jeho názoru se žalovaná v podstatě bez detailnějšího a především přezkoumatelného odůvodnění ztotožnila se skutkovými a právními závěry správního orgánu I. stupně, aniž by se dostatečně přezkoumatelným a způsobem souladným s § 68 odst. 3 správního řádu vyrovnala s jeho konkrétními a podrobně zdůvodněnými odvolacími námitkami.

5. Dále žalobce namítl, že v jeho případě byla tzv. výhrada veřejného pořádku aplikována nezákonně v rozporu s judikaturou jak Nejvyššího správního soudu, tak judikaturou Soudního dvora Evropské unie, neboť z jeho strany nemohlo dojít k narušení veřejného pořádku ČR závažným způsobem. Současně v řízení nebylo žádným způsobem prokázáno, že by žalobce byl bezprostřední hrozbou pro bezpečnost ČR. Navíc správní orgány v řízení nijak nevzaly do relevantního kontextu tu skutečnost, že minimálně od měsíce dubna roku 2019 je možno jeho osobu považovat ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců za rodinného příslušníka občana EU (žije údajně ve společné domácnosti se svou dcerou občankou ČR). V této souvislosti žalobce zejména poukázal na to, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je nutno pojem veřejného pořádku v souvislosti s aplikací zákona o pobytu cizinců vždy vykládat eurokonformně. Pojem veřejný pořádek, respektive tzv. výhradu veřejného pořádku navíc opakovaně a poměrně přesně vyložil v rámci své kompetence Soudní dvůr Evropské unie (dále také „SDEU“), k čemuž žalobce odkázal na konkrétní judikaturu tohoto soudu a z ní vyplývající závěry, respektive na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva.
6. Dle evropského práva a návazné judikatury SDEU tak výhrada veřejného pořádku představuje výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně, přičemž rozsah výjimky nemohou členské státy určovat jednostranně. Podle ustálené judikatury předpokládá uplatnění pojmu veřejného pořádku vnitrostátním orgánem v každém případě kromě společenského nepořádku, který představují všechna porušení práva, existenci skutečného a dostatečně závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti a ani odsouzení pro (v podstatě jakýkoliv) trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neospravedlňuje, nýbrž je nutno dále poukázat na konkrétní chování posuzovaného, v němž je důvodně možno spatřovat budoucí nebezpečí. K tomu dále žalobce odkázal na příslušnou judikaturu.
7. Závěru, že žalobce představuje aktuální ohrožení veřejného pořádku navíc závažným způsobem, tak dle žalobce nelze přisvědčit zejména proto, že žalobce byl z výkonu nepodmíněného trestu podmíněně propuštěn. Navíc k výkonu tohoto trestu žalobce nastoupil dobrovolně. Žalobce se tak na podkladě výše uvedeného rozhodně neztotožňuje s argumentací správního orgánu, že je aktuální hrozbou pro veřejný pořádek ČR tím, že se nachází ve zkušební lhůtě podmíněného propuštění z nepodmíněného trestu odnětí svobody. Za rozhodnou považuje žalobce dále skutečnost, že žije společně se svou dcerou a je rodinným příslušníkem občana EU. Současně dle žalobce jeho trestná činnost neměla vzestupnou tendenci, jednalo se v zásadě o jednání trestně právního charakteru pramenící spíše z nedisciplinovanosti a neznalosti právních předpisů, než že by měla charakter závažné úmyslné a soustavné trestné činnosti. Obdobně jak uvedl žalobce, tomu je i ve vztahu k jeho předešlé trestné činnosti spočívající v maření výkonu úředního rozhodnutí, nedovoleném ozbrojování, kterou označil za marginální a mající základ v neznalosti zákona či nedisciplinovanosti žalobce.
8. Závěrem žalobce zopakoval, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neodpovídá skutečnému stavu věci, jehož zjištění správnímu orgánu ukládá § 3 správního řádu a správní orgán se navíc vůbec nezabýval tou otázkou, zda žalobce je či není ve výše uvedeném smyslu rodinným příslušníkem občana EU, když vycházel paušálně ze

záznamu v rejstříku trestů, aniž by zkoumal další okolnosti ve smyslu citované judikatury SDEU i Nejvyššího správního soudu. Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalované.

Vyjádření žalované

9. Ve vyjádření k žalobě žalovaná odkázala ve vztahu k námitce o neprovedení výsledku na aktuální rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 441/2018 - 32, z něhož vyplývá, že zákon o pobytu cizinců povinnost provést výslech cizince neukládá, tedy je na správním uvážení správního orgánu, zda k němu přistoupí či nikoli. Mimo to Nejvyšší správní soud konstatoval, že správní orgány nepochybily, když vycházely v případě hodnocení dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince ze skutečností, které měly k dispozici, když cizinec, jenž byl zastoupen advokátem, po celou dobu řízení nenavrhoval provedení jeho výsledku.
10. Ohledně posouzení dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 7-9), kde se touto skutečností vypořádala v rámci odvolacího řízení, přičemž setrvala na svém názoru.
11. Co se týče námítky, že žalobce nemá možnost podat žádost o jiné pobytové oprávnění na území ČR, resp. žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území, neboť nesplňuje podmínku trestní zachovalosti, žalovaná analogicky poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 - 30 bod 24, podle něhož musí cizinec dopouštějící se na území České republiky protiprávního jednání počítat i s takovými následky.
12. Ohledně tvrzení žalobce, že jeho trestněprávní provinění nedosáhlo takové intenzity, aby bylo možné zrušit jeho povolení k trvalému pobytu a tím ho odloučit od jeho bývalé manželky a dvou dcer, žalovaná uvedla, že se s tvrzením žalobce neztotožňuje, neboť v průběhu správního řízení bylo prokázáno, že se žalobce opakovaně dopouštěl trestné činnosti (celkem pěti trestných činů), za niž byl pravomocně odsouzen a dále mu byly uloženy různorodé tresty, přičemž v posledním případě soud přikročil k uložení trestu nepodmíněného odnětí svobody, a to s ohledem na výchovný účinek daného trestního opatření.
13. Nad rámec namítaného žalobcem, že jeho trestná činnost pramení spíše z jeho neznalosti právních předpisů a dále určité nedisciplinovanosti, žalovaná poukázala na skutečnost, že žalobce pobývá na území ČR minimálně od roku 1996, tudíž lze předpokládat, že tento měl za danou dobu možnost se seznámit s právním řádem ČR a dále platí obecná právní zásada *ignorantia legis neminem excusat*.
14. K žalobní námitce týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, když se dle názoru žalobce žalovaná dostatečným způsobem nevypořádala s odvolacími námitkami žalobce a skutkovými závěry správního orgánu I. stupně, žalovaná odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 5 A 298/2010-48 ze dne 20. 2.

2015. Vzhledem k obecné formulaci dané žalobní námitky se žalovaná nemohla k předmětné námitce relevantně vyjádřit.

15. K žalobní námitce týkající se nezákonné aplikace tzv. výhrady veřejného pořádku v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a dále judikaturou SDEU případně Evropského soudu pro lidská práva, žalovaná uvedla, že setrvává na svém závěru, že v daném případě byly splněny podmínky pro aplikaci daného neurčitého právního pojmu, když se žalobce opakovaně dopouštěl protiprávního jednání v trestně-právní oblasti, a nikoliv bagatelních prohřešků, přičemž žalovaná dále odkázala na relevantní část odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Co se týče argumentace, že žalobce žije ve společné domácnosti se svou zletilou dcerou, díky níž lze žalobce od dubna 2019 považovat za rodinného příslušníka občana EU, neboť je dcera občankou ČR, žalovaná poukázala na skutečnost, že dané tvrzení žalobce je v rozporu s jeho předchozím vyjádřením, kdy tento v odvolání uvedl, že přispívá na studium jeho dcery v rámci jeho vyživovací povinnosti a současně nebylo během správního řízení prokázáno, že by žalobce skutečně bydlel se svou zletilou dcerou ve společné domácnosti. V případě námitky, že žalobce již část svého trestu odnětí svobody odpykal a byl podmíněně propuštěn, komise odkázala na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 7. 2019, č. j. 50 A 39/2019 - 61, v němž se soud vyjádřil v tom smyslu, že skutečnost, že cizinec odpykal svůj trest, nic nemění na tom, že se tento dopustil trestné činnosti, za kterou byl pravomocně odsouzen.
16. Žalovaná rovněž uvedla, že v případě, že žalobce zamýšlel, aby bylo přihlédnuto ke zdravotnímu stavu jeho dcery, měl možnost tuto skutečnost, resp. důkaz (pozn. lékařská zpráva o ambulantní návštěvě ze dne 19. 9. 2019) předložit již v rámci řízení o jeho pobytovém oprávnění, a nikoliv až v průběhu soudního řízení, stejně jako mohlo být již dříve sepsáno čestné prohlášení jeho bývalé manželky. V této souvislosti žalovaná podotkla, že jí není zřejmé, jakým způsobem je žalobce schopen finančně vypomáhat své družce, když dle jeho vyjádření uvedeného v odvolání splácí své závazky postižené exekucemi, vykonává obecně prospěšné práce a dále nemá žádné úspory a na druhou stranu v rozporu s tímto tvrzením je dle obsahu žaloby žalobce vyživován svou zletilou dcerou. Mimo to z předložené lékařské zprávy nevyplývá, že by dcera žalobce vyžadovala jeho každodenní péči a speciální zacházení. Co se týče dalšího kontaktu, výchovy a péče o nezletilou dceru žalobce, resp. potenciálního porušení Úmluvy o právech dítěte, žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Azs 156/2018 - 49. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobci není bez dalšího odepřen vstup na území ČR, má tento možnost se se svou dcerou i nadále stýkat a participovat se na její výchově a péči.
17. Jak již bylo uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaná se plně ztotožnila s právním názorem správního orgánu I. stupně a dále je toho názoru, že v průběhu řízení byl v souladu s § 3 správního řádu dostatečně zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a rovněž, že spisový materiál obsahoval dostatečné podklady ve smyslu § 50 odst. 2 téhož zákona pro vydání aktuálně napadeného rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Posouzení věci krajským soudem

18. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání, neboť žalovaná s takovým postupem souhlasila, žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil a pro takový případ je jeho souhlas presumován; soud neshledal důvody pro jeho nařízení (§ 51 s.ř.s.).
19. Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí správního orgánu řádně a včas napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).
20. Žaloba nebyla shledána důvodnou.
21. Podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění: *„Ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.“*
22. Dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění: *„Ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let včetně za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.“*
23. Při rozhodování věci vycházel soud ze správního spisu, z něž vyplývá, že správní orgán I. stupně dne 3. 8. 2015 zahájil s žalobcem z moci úřední řízení ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na území podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to na základě obdrženého opisu z Rejstříku trestů fyzických osob a rozsudku Okresního soudu v Domažlicích sp. zn. 1T 107/2013. Správní orgán I. stupně z opisu z evidence Rejstříku trestů a obsahu spisového materiálu zjistil, že žalobce byl opakovaně odsouzen, neboť v opisu z Rejstříku trestů měl tehdy 5 záznamů. Žalobce byl odsouzen Okresním soudem v Domažlicích rozsudkem ze dne 12. 12. 2006, sp. zn. 1T 205/2006, pro spáchání trestných činů řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění dle ustanovení § 180d zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon (dále jen „trestní zákon“) a maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle ustanovení § 171 odst. 1 písm. c) trestního zákona, neboť řídil motorové vozidlo poté, co mu bylo dne 20. 9. 2005 odebráno řidičské oprávnění rozhodnutím Městského úřadu Stod, č. j. 2543/05/OSD. Žalobce byl dále odsouzen pro trestný čin porušení autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi dle ustanovení § 270 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“) a to opakovaně (jednalo se o odsouzení rozsudky Okresního soudu v Domažlicích ze dne 30. 4. 2012, sp. zn. 1T 78/2012, a ze dne 12. 12. 2013, sp. zn. 1T 203/2012). Žalobce byl následně rozsudkem Okresního soudu v Domažlicích ze dne 8. 7. 2014, sp. zn. 1T 107/2013, odsouzen za trestný čin nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1 trestního zákoníku a rovněž trestný čin přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu dle § 284 odst. 2 trestního zákoníku, dále rozsudkem Okresního soudu v Domažlicích ze dne 3. 3.

2016, sp. zn. 1T 216/2015, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 1. 8. 2016, sp. zn. 6To 237/2016, za trestný čin porušení práv k ochranné známce a jiným označením dle § 268 odst. 1 trestního zákoníku. Teprve tímto rozsudkem mu byl uložen trest odnětí svobody v délce 15 měsíců, do té doby na něj bylo působeno jen alternativními tresty.

24. Na základě této skutečnosti správní orgán I. stupně dne 23. 8. 2016 rozšířil správní řízení, a to o důvod pro zrušení trvalého pobytu dle ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně uvedl, že za opakované závažné narušení veřejného pořádku je nutné v tomto případě považovat to, že se žalobce opakovaně dopouštěl v řadě případů stejné trestné činnosti, kdy v této protiprávní činnosti pokračoval i poté, co byl již za předchozí stejnou trestnou činnost podmíněně odsouzen. Správní orgán I. stupně uvedl, že odsouzení pro spáchání trestného činu porušení autorského práva dle ustanovení § 270 trestního zákoníku nebo odsouzení z důvodu porušení práv k ochranné známce dle ustanovení § 268 trestního zákoníku samo od sebe nelze považovat za natolik závažné narušení veřejného pořádku, že by mohlo naplnit podmínku pro zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Nicméně v tomto případě bylo uvedenou trestnou činnost nutné za opakované závažné narušování veřejného pořádku považovat, a to z toho důvodu, že žalobce se této trestné činnosti dopouštěl opakovaně, přestože byl již za stejné protiprávní jednání odsouzen, když toto podmíněné odsouzení na změnu jeho chování prokazatelně nemělo žádný vliv a navíc v posledním případě již nebyl odsouzen podmíněně, ale nepodmíněně na 15 měsíců do věznice s dozorem. Opakovaností obdobné trestné činnosti, nulovou sebereflexí z předchozích pravomocných odsouzení a nepodmíněným trestem odnětí svobody tak prokazatelně navíc došlo ke zvýšení závažnosti narušení veřejného pořádku. Za závažné narušení veřejného pořádku je rovněž nutné v tomto případě považovat jednání žalobce, které vedlo k pravomocnému odsouzení Okresním soudem v Domažlicích ve věci sp. zn. 1T 107/2013. Žalobce se dopustil přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu dle ustanovení § 284 odst. 2 trestního zákoníku a nedovolené výroby a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle ustanovení § 283 odst. 1 trestního zákoníku. Jednání, které vedlo k pravomocnému odsouzení za prodej, nebo přechování drog je nutné za závažné narušování veřejného pořádku považovat vždy, a to s ohledem na celoplošnou škodlivost takového jednání na většinovou populaci, veřejné zdraví a rovněž i s ohledem na to, že na drogovou trestnou činnost zpravidla bývá navázána trestná činnost uživatelů drog. Správní orgán I. stupně na základě výše uvedeného shledal naplnění důvodu pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Na základě odsouzení žalobce za spáchání trestného činu porušení práv k ochranné známce a jiným označením dle ustanovení § 268 odst. 1 trestního zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 15 měsíců, a to rozsudkem Okresního soudu v Domažlicích sp. zn. 1T 216/2015 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Plzni sp. zn. 6To 237/2016, shledal správní orgán I. stupně taktéž naplnění důvodu pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. S ohledem na výše uvedené a v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, vyrozuměl správní orgán I. stupně žalobce o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit

se k nim. Žalobce svého práva nevyužil. Správní orgán I. stupně se též podrobně zabýval dopadem napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce, a to na stranách 4-10 napadeného rozhodnutí, avšak došel k závěru, že napadené rozhodnutí nepovažuje za nepřiměřené svým dopadem do rodinného a soukromého života žalobce. Na základě uvedeného správní orgán I. stupně rozhodl tak, že podle § 77 odst. 2 písm. a) a f) zákona o pobytu cizinců zrušil platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu a současně mu stanovil lhůtu k vycestování z území ČR 30 dnů. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce dne 21. 3. 2019 včasné odvolání, které následně žalovaná zamítla a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

25. Soud se nejprve zabýval žalobním bodem, v němž žalobce tvrdil nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobce tuto námitku uplatnil v žalobě opakovaně (celkem pětkrát), ovšem vždy ve zcela obecné podobě, když ve dvou případech námitku nepřezkoumatelnosti použil bez dalšího osvětlení ve spojení s tvrzenou nezákonností, jednou specifikoval, že se žalovaný bez detailnějšího a především přezkoumatelného odůvodnění ztotožnil se skutkovými a právními závěry správního orgánu I. stupně, aniž by se dostatečně přezkoumatelným a způsobem souladným s § 68 odst. 3 správního řádu vyrovnal s jeho konkrétními a podrobně zdůvodněnými námitkami.
26. K této námitce lze obecně konstatovat, že nepřezkoumatelnost je závažnou vadou správního rozhodnutí, která, jak už vyplývá z jejího označení, brání tomu, aby takové rozhodnutí mohlo být po věcné stránce přezkoumáno soudem. Tato vada se vyskytuje ve dvou obecných formách, jež vyplývají z § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a sice nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí bude dána např. tehdy, nebude-li z něj vůbec možno zjistit, jak správní orgán rozhodl, ať už pro úplnou absenci výroku nebo jeho vnitřní rozpornost (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 127/2002-28), případně zásadní nesrozumitelností odůvodnění (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24). I přes určité vady, jimiž je rozhodnutí zatíženo, se však o nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost jednat nebude tehdy, je-li nedostatky možno odstranit výkladem rozhodnutí jako celku, a to v kontextu proběhlého řízení, obsahu správního spisu a podání účastníků (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2006, č. j. 1 Afs 38/2006-72). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je způsobena především nedostatkem skutkových důvodů rozhodnutí, např. pokud se správní orgán nezabýval všemi relevantními okolnostmi věci (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75), není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů učinil své skutkové závěry a jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36).
27. Žalobce jednak uvedl, že nepřezkoumatelný je výrok napadeného rozhodnutí, jednak uvedl (ve spojení s námitkou nezákonnosti), že rozhodnutí je obecně nepřezkoumatelné.
28. Obecnost formulace této námitky v žalobě dovoluje soudu pouze jen podobně obecné vypořádání. Lze tedy konstatovat, že výrok napadeného rozhodnutí je

srozumitelný, neboť je z něj patrné, jak žalovaný rozhodl a podle jakého právního ustanovení bylo rozhodováno. Výrok netrpí nedostatky svého jazykového vyjádření, ani není vnitřně rozporný. Lze tedy uzavřít, že výrok napadeného rozhodnutí za nepřezkoumatelný považovat není možno.

29. Pokud pak jde o odůvodnění napadeného rozhodnutí, vyjma jeho části věnující se přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobce, je nutno uvést, že žalobce nevymezil, v čem jím tvrzenou nepřezkoumatelnost spatřuje. Soud odůvodnění napadeného rozhodnutí neshledává ani nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, ani pro nesrozumitelnost, jak byly tyto důvody nepřezkoumatelnosti ilustrovány shora prostřednictvím odkazů na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu.
30. Nic vytknout nelze ani postupu žalované, která se ztotožnila se závěry ohledně přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, k nimž dospěl správní orgán I. stupně. V tomto směru je třeba připomenout, že z hlediska soudního přezkumu tvoří správní řízení jediný celek (například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003-56). Ve svém rozsudku ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25 Nejvyšší správní soud navíc připomněl, že úkolem odvolacího, resp. rozkladového orgánu je zejména reagovat na odvolací, resp. rozkladové námitky (§ 89 odst. 2 věta druhá správního řádu z roku 2004). Z hlediska ekonomie řízení není vyloučeno, aby odvolací orgán argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil. Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek. Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně.
31. Správní orgán I. stupně se s přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobce zabýval velmi podrobně. Ztotožňuje-li se pak žalovaná se závěry, ke kterým správní orgán I. stupně dospěl, není to samo o sobě vadou jejího rozhodnutí. V projednávaném případě se navíc žalovaná neomezila na prosté konstatování o tom, že souhlasí se závěry správního orgánu I. stupně, ale na stranách 7 – 9 napadeného rozhodnutí dále argumenty správního orgánu I. stupně i ve vazbě na námitky, které žalobce učinil součástí svého odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, dále rozvíjí. Žalobce neuvedl, s jakou jeho konkrétní námitkou týkající se dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života se žalovaná v napadeném rozhodnutí nevyrovnala. Ze správního spisu pak soudu není zřejmé, že by některá z žalobcových odvolacích námitek zůstala nevyřazována.
32. Na základě tohoto postupu tedy soud konstatuje, že napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným.
33. Dále se soud věnoval žalobnímu bodu, ve kterém žalobce uvedl, že správní orgány nedostatečně zkoumaly dopady rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.
34. Správní orgány shledaly v žalobcově případě naplnění dvou podmínek pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, a sice dle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tj. opakované závažné narušení veřejného pořádku nebo práv a svobod druhých, a současně dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, tj. že

byl žalobce pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce tří let včetně. Možnost zrušení trvalého pobytu z obou těchto důvodů je podle § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců podmíněna přiměřeností takového rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života příslušného cizince. Správní orgány tedy byly podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců povinny přiměřenost dopadů svého rozhodnutí do rodinných a soukromých poměrů žalobce zkoumat, což také učinily.

35. Soud především nesouhlasí s tvrzením žalobce, že zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce proběhlo jen paušálním způsobem. Jak už bylo řečeno shora, žalovaná se ztotožnila s odůvodněním této otázky, ke kterému dospěl správní orgán I. stupně, jenž se posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí věnoval na stranách 4 – 10 svého rozhodnutí, tedy v poměrně velkorysém rozsahu. Správní orgán I. stupně se přitom rozhodně neomezil pouze na rekapitulaci odsouzení žalobce, jak je uvedeno v žalobě, ale vyšel ze zmapování jeho rodinné situace, tedy že je od roku 2008 rozveden a obě dcery, které se z manželství narodily, byly svěřeny do péče matky. Dále se správní orgán I. stupně věnoval poměřování existujících a fungujících rodinných vazeb žalobce na své dcery se závažností důvodů ke zrušení jeho trvalého pobytu. Zabýval se rovněž dalšími sociálními vazbami žalobce na území České republiky a dlouhodobostí jeho pobytu zde. Všechny své úvahy doprovodil i reflexí hledisek dovozených judikaturou správních soudů a Ústavního soudu.
36. Rovněž žalovaná se k otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce poměrně obsírně zabývala. Je přitom pochopitelné, že kromě rodinných poměrů (ohledně nichž i žalovaná zmiňuje, že žalobce je již více než deset let rozveden a se svými dcerami nežije) je akcentována dlouhodobá trestná činnost žalobce, neboť právě ona je důvodem, pro který bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu. V době rozhodování správních orgánů měl žalobce celkem pět záznamů v opisu rejstříku trestů, ve všech případech se jednalo o úmyslnou trestnou činnost, a to i velmi závažnou (trestný čin nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1 trestního zákoníku). Takovou setrvalou trestní minulost zcela jednoznačně není možno označit za ojedinělý exces z jinak řádně vedeného života, ale naopak za dlouhodobé úmyslné nerespektování právního řádu České republiky, při němž si žalobce nepochybně musel být vědom, že je v ohrožení jeho pobytové oprávnění v České republice.
37. Soud konstatuje, že pokud jde o žalobcovo rodinné zázemí, správní orgány zjistily skutkový stav věci způsobem odpovídajícím požadavkům § 3 správního řádu, podle něhož má být zjištěn takový skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce v žalobě neuvedl, v jakém směru měla být tato zjištění správních orgánů deficitní; ani ve správním řízení přitom žalobce neuváděl, že by správní orgány nedostatečně zjistily jeho rodinné zázemí, nenavrhoval v tomto směru provedení žádných dalších důkazů, s podklady pro vydání rozhodnutí se ani neseznámil, ani se k nim nevyjádřil. Žádné konkrétní skutečnosti, ke kterým snad měly správní orgány přihlédnout, netvrdil ani ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně (přehlédnout pak nemohl soud tvrzení obsažené v

tomto odvolání, v němž žalobce uvádí, že nemá ve Vietnamu žádné vazby, které přímo odporuje obsahu listin, jež žalobce předložil soudu na podporu svého návrhu na přiznání odkladného účinku jeho žalobě, konkrétně zprávy o průběhu dohledu Probační a mediační služby, v níž se konstatuje, že pobýval ve Vietnamu od srpna do října 2019, tedy plného čtvrt roku). Lze konstatovat, že pokud žalobce v žalobě upozorňuje, že správní orgány měly nejprve zjistit jeho soukromé, rodinné a celkové zázemí v České republice a až následně tato zjištění poměřit oproti závažnosti jeho trestněprávního jednání, pak není zřejmé, co správními orgány vytyká, neboť právě to správní orgány vyčerpávajícím způsobem učinily. Vzaly pochopitelně v potaz i to, že jeho dcera je občankou České republiky. Zákon ovšem s touto skutečností sám o sobě nespojuje žádné důsledky, pokud jde o vztah k důvodům zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. a) a f) zákona o pobytu cizinců. Odkaz na „bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu“ je v tomto ohledu zcela bezcenný, protože žalobce vůbec neuvedl, jaké právní závěry dovozené v této judikatuře snad nebyly respektovány.

38. K žalobcovu tvrzení, že správní orgány nezjistily stav věci kvůli tomu, že neprovedly jeho výslech, je opět nutno uvést, že ani sám žalobce v žalobě neuvedl, co by popřípadě mělo být jeho výslechem zjištěno nad rámec zjištění, která správní orgány učinily z jiných důkazních prostředků. Soud ani nepřehlédl, že svůj výslech žalobce nenavrhoval ani v rámci správního řízení, přičemž i z judikatury Nejvyššího správního soudu (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66, v němž Nejvyšší správní soud i v poměrech přestupkového práva, kde se vzhledem k jeho trestní povaze nejsilněji uplatňuje zásada vyhledávací a je kladen velký důraz na to, aby správní orgány ze své vlastní úřední povinnosti dostatečně vyšetřily skutkový stav, konstatoval, že i účastník řízení není zbaven povinnosti prokázat, co sám tvrdí, má-li správní orgán z jeho tvrzení vycházet) je zřejmé, že ani v řízení vedeném z moci úřední, kterým bylo i řízení, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, nejsou účastníci zcela zbaveni své povinnosti označit důkazy na podporu svých tvrzení stanovené v § 52 správního řádu. Za takové situace, kdy ani ze žaloby není zřejmé, v čem žalobce spatřuje nedostatečně zjištěný skutkový stav, ani co by mělo být zjištěno jeho případným výslechem, není možné uzavřít, že správní orgány skutečně v žalobcově věci pochybily. Samotný fakt, že správní řízení mohlo skončit (a posléze také skončilo) rozhodnutím o zrušení jeho trvalého pobytu, neznamená, že žalobcův výslech je obligatorním důkazním prostředkem. Ani v poměrech takového správního řízení není předepsáno, že by správní orgán měl takový důkazní prostředek automaticky provést. Správní orgány jsou tak obecně vázány nutností zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak stanoví shora již citovaný § 3 správního řádu. Žalobci bylo řádně oznámeno zahájení správního řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu, musel si tedy být jeho závažnosti vědom, čemuž odpovídá i skutečnost, že se v něm nechal zastoupit právním profesionálem, advokátem Mgr. Ivo Žížkovským. Měl tedy všechny možnosti uplatnit pro věc relevantní tvrzení a ta podepřít vhodnými důkazními návrhy, mj. i návrhem na provedení svého účastnického výslechu. Sám tak však neučinil a správní orgány provedení takového důkazního prostředku k dostatečnému zjištění skutkového stavu nepotřebovaly, což rozhodně nelze považovat za automatické pochybení. Na podkladě odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně,

napadeného rozhodnutí a obsahu žalobní námitky soud uzavřel, že správní orgány při zjišťování skutkového stavu věci pro účely posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinných a soukromých poměrů žalobce nijak nepochybily.

39. K žalobcově polemice s možnostmi, které správní orgány žalobci nastínily jako příklady jeho dalšího postupu, totiž požádat o nižší pobytový status, kterou žalobce vybudoval na tom, že není trestně bezúhonný ve smyslu § 174 zákona o pobytu cizinců, konstatuje soud, že jde opět jen o důsledek žalobcovy trestní minulosti. Žalobce si mohl a měl být vědom, jakkoli i zcela obecně, že dopouští-li se na území České republiky úmyslné trestné činnosti, tím spíše činí-li tak opakovaně i přes předchozí několikerá odsouzení, je v ohrožení nejen jeho současný pobytový status, tj. povolení k trvalému pobytu, ale pochopitelně i jeho možnost přinejmenším v určité době jiný pobytový status na území České republiky získat. Tyto následky jsou zcela zřejmé, i na úrovni zcela laické znalosti právního řádu předvídatelné a pochopitelné. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31, uvedl: *„Je velmi smutné, že stěžovatel, kterého je nutno považovat, jak již výše uvedeno, za profesionálního, dlouhodobě takto činného distributora drog zběhlého v kriminálním prostředí, důsledkům svého jednání vystavil manželku a syna (a nyní, po vydání přezkoumávaných správního rozhodnutí, zřejmě nově i dalšího potomka), s nimiž má podle zjištění správních orgánů, o jejichž relevanci nevznikly pochyby, harmonický a hluboký vztah. Nejvyšší správní soud kvituje, že přes své dlouhodobé závažně závadové chování je stěžovatel dobrým a milujícím otcem a manželem. Nicméně zájem ČR na tom, aby takové osoby jako stěžovatel se na jejím území nenacházely, v daném případě má přednost před uvedeným - podle všeho harmonickým a hlubokým - rodinným vztahem stěžovatele a jeho manželky a dětí. Stěžovatel a jeho rodinní příslušníci budou muset nalézt takovou formu rodinného soužití, která bude možná i za podmínek zrušení stěžovatelova trvalého pobytu. Původcem případných neblahých dopadů této skutečnosti je stěžovatel. Ten si jako cizinec trvale pobývajících na území ČR mohl a měl být vědom toho, že i když má nejvyšší stupeň pobytového oprávnění, svým závažným protispolečenským jednáním o něj může přijít.“* S tímto závěrem Nejvyššího správního soudu se v analogické projednávané věci krajský soud ztotožňuje.
40. Pokud žalobce uvádí, že má dopady rozhodnutí o zrušení jeho trvalého pobytu na území České republiky za nepřiměřené, jedná se jen o pokračující polemiku s dostatečně odůvodněnými závěry správních orgánů. Soud opakuje, že správní orgány se zabývaly jeho rodinnou i společenskou situací důkladně, a provedly přezkoumatelné poměření dopadů, které takové rozhodnutí do žalobcových rodinných a soukromých poměrů nepochybně bude mít, s veřejným zájmem na tom, aby se cizinci, kteří se dlouhodobě chovají trestněprávně závadovým způsobem, nezdržovali na území České republiky. Závěru, ke kterému dospěly, totiž že v žalobcově případě převáží posléze uvedený veřejný zájem, není z pohledu soudu co vytknout.
41. V tomto směru soud vůbec nezpochybňuje žalobcovo přesvědčení, že zrušení trvalého pobytu by mělo být až nejkratnějším prostředkem ochrany veřejného zájmu (žalobce v tomto směru sice opět odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, avšak necituje ani jediný rozsudek), ale za situace, kdy byl žalobce celkem pětikrát odsouzen za úmyslnou trestnou činnost nikoli bagatelní povahy –

soud se rozhodně neztotožňuje se žalobcovou snahou o zlehčování jeho dlouhodobého a opakovaného páčání trestné činnosti, tím, že jde o jednání pramenící z nedisciplinovanosti a neznalosti právních předpisů, neboť žalobce měl dostatečně dlouhou dobu na seznámení se s právním řádem České republiky a své jednání nenapravit ani po prvním, ani po druhém, třetím či čtvrtém odsouzení trestním soudem – považuje soud ve shodě se správními orgány obou stupňů rozhodnutí o zrušení jeho trvalého pobytu za přiměřené. Především žalobce sám si měl být vědom toho, že opakovaná trestná činnost může vyústit v jeho popřípadě i dlouhodobé odloučení od rodiny. Svým jednáním tak žalobce prokázal nejen naprostý nedostatek respektu k právnímu řádu České republiky, který by sám o sobě postačil jako důvod ke zrušení jeho trvalého pobytu na jejím území, ale současně projevil i bezohlednost ke své rodině, jejíž členové nyní budou vystaveni nutnosti hledat jiné cesty, jak realizovat své kontakty se žalobcem. To však není důsledkem rozhodnutí správních orgánů, ale opakovaného páčání trestné činnosti žalobce. Úvahám o přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobce, které zabírají podstatnou část odůvodnění správního orgánu I. stupně a významnou část odůvodnění napadeného rozhodnutí, není z pohledu soudu co vytknout a žalobce ani v žalobě neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, které snad měly být rovněž vzaty v úvahu či posouzeny jinak.

42. Výše uvedené úvahy je proto možno shrnout tak, že ani tento žalobní bod není důvodný.
43. Soud se dále zabýval posledním žalobním bodem, v němž žalobce polemizoval s aplikací tzv. výhrady veřejného pořádku. Konkrétně má žalobce za to, že z jeho strany nemohlo v žádném případě dojít k narušení veřejného pořádku České republiky závažným způsobem a že ve správním řízení nebylo zjištěno, že by žalobce byl bezprostřední hrozbou pro bezpečnost České republiky. Správní orgány dále údajně vůbec nevzaly v potaz, že přinejmenším od dubna 2019 je nutno na žalobce hledět jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, když bydlí ve společné domácnosti se svou dcerou, občankou České republiky, která se o něj stará a živí jej. Upozornil na povinnost vykládat pojem veřejného pořádku tzv. eurokonformně, k čemuž připojil odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora Evropské unie.
44. Pojem veřejný pořádek obsažený mj. i v § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je typickým neurčitým právním pojmem. Tzv. neurčitý právní pojem zahrnuje jevy nebo skutečnosti obsahově nejasné, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat; jejich obsah a rozsah se může měnit např. v závislosti na místu a času či dalších skutkových okolnostech provázejících aplikaci normy. Při interpretaci neurčitého právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu objasnit, a to z toho hlediska, zda posuzovanou věc lze do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého pojmu zařadit. (dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2007, sp. zn. 5 As 32/2007-83, č. 2362/2011 Sb. NSS). Žalobci lze přisvědčit potud, že při výkladu tohoto neurčitého právního pojmu je nutno přihlídnout i k normám evropského práva a jejich výkladu zastávanému judikaturou Soudního dvora Evropské unie.

45. Závěry, které však žalobce ve svém exkurzu z vybrané judikatury cituje, však byly v projednávaném případě respektovány. Tak pokud žalobce hovoří o tom, že opatření přijatá z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti se musejí zakládat výlučně na osobním chování dotyčné osoby a že samotné odsouzení pro trestný čin samo o sobě neodůvodňuje přijetí takových (omezujících pobyt dané osoby na území, pozn. soudu) opatření, konstatuje soud, že odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů svědčí o tom, že je vybudováno právě na pečlivém vyhodnocení chování žalobce, který dlouhodobě páchal trestnou činností, přestože byl za ni opakovaně odsuzován. Ani jednotlivá odsouzení tedy nevedla k jeho nápravě. Tím je jednoznačně naplněn znak opakovaného narušení veřejného pořádku závažným způsobem obsažený v § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Zcela respektovány byly i závěry obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010, neboť výklad pojmu veřejného pořádku v projednávané věci vycházel i ze zhodnocení stupně žalobcovy integrace (správní orgány přihlédly k relativně dlouhé době žalobcova pobytu na území České republiky, ale i k tomu, že se za tuto dobu nenaučil obstojným způsobem českému jazyku), ze zhodnocení jeho rodinných i osobních poměrů (viz shora), délky pobytu na území, zdravotního stavu a rovněž k vazbám na zemi původu.
46. Soud se proto jednoznačně neztotožňuje se žalobcovým tvrzením, že „zcela jistě“ nepředstavuje aktuální ohrožení veřejného pořádku. V tomto směru není relevantní argument žalobcovým podmíněným propuštěním z výkonu trestu odnětí svobody, ke kterému byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Domažlicích ze dne 3. 3. 2016, sp. zn. 1 T 216/2015. Podmíněné propuštění z výkonu trestu je institutem trestního práva, který má své vlastní podmínky a svůj vlastní účel. Podmíněné propuštění odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody neznamená, že daný odsouzený nepředstavuje hrozbu pro veřejný pořádek, jak ji má na mysli zákon o pobytu cizinců, neboť podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody je rozhodováno na základě trestněprávních hledisek. I nadále žalobce dle svých vlastních slov vykonává (resp. v době rozhodování správních orgánů vykonával) trest obecně prospěšných prací, navíc mu v rámci podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody byl stanoven dohled. Není tedy pravdou, že by trestní soud rozhodující o podmíněném propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody nabyl naprostého přesvědčení, že se žalobce zcela napravil. Nelze ztrácet ze zřetele, že žalobce byl odsouzen celkem pětkrát a dostalo se mu tedy i ze strany orgánů činných v trestním řízení dostatečného varování, že jeho jednání je v zásadním rozporu s právním řádem České republiky. Jako cizinec si tedy musel být i vědom toho, že dalším pácháním trestné činnosti se vystavuje riziku, že jeho pobytové oprávnění na území České republiky může být zrušeno. Jinak řečeno, nenapravila-li žalobce čtyři předchozí odsouzení trestními soudy, je zatím předpoklad, že se tak stalo výkonem trestu odnětí svobody, jen pouhou verbální proklamací. Rozhodující není ani skutečnost, že do výkonu trestu odnětí svobody nastoupil řádně, kterou ovšem žalobce ani ničím nedokládá.
47. Soud konstatuje, že ani námitka nesprávného právního posouzení spočívající v chybném výkladu pojmu veřejný pořádek není důvodná.

48. Pokud jde o žalobcovu tvrzení obsažené až v poslední části žaloby, že rozhodnou skutečností je i jeho spolužití s dcerou T. H. Y., která se o něj stará a vyživuje ho, je nutno ve shodě s vyjádřením žalované poukázat na to, že v rámci správního řízení žalobce tvrdil, že je zcela nemajetný a rovněž nemajetné jsou i jeho dcery. Toto své tvrzení žalobce také ani nijak nedoložil. Jak už nicméně bylo konstatováno shora, správní orgány řádně zjistily rodinnou situaci žalobce, kterou zhodnotily a zásah do jeho rodinných poměrů způsobený přijatým rozhodnutím také poměřily z hlediska přiměřenosti jeho dopadů. Pokud žalobce nad rámec skutečností, které intimoval správními orgány ve správním řízení, uplatňuje v žalobě nová tvrzení (aniž by je jakkoli doložil), nezbývá než konstatovat, že tak činí opožděně. Při soudním přezkumu rozhodnutí správních orgánů je dle § 75 odst. 1 s. ř. s. dlužno vycházet zásadně ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobce však v žalobě netvrdí, že by k určité skutečnosti, kterou ve správním řízení uváděl, nebo o které správní orgány věděly, nepřihlédly, ale v rámci žaloby uvádí (ničím nedoložená) tvrzení, která odporují tvrzením prezentovaným jím samým v rámci správního řízení. Ani toto tvrzení tedy nebylo způsobilé zvrátit závěr soudu o tom, že správní orgány řádně zjistily skutkový stav věci.
49. Důvodnou nebyla shledána ani jedna ze žalobních námitek. Soud proto žalobu postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Náklady řízení

50. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu však žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 28. ledna 2020

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu